

EL DIA DE LA PAU

Que els homes som gent de pau és una realitat bastant estesa i perceptible malgrat que els totpoderosos mitjans de comunicació s'entesten dir-nos tots els dies que som una espècie que no cessa de reproduir contínuament la violència i la guerra, per continuar sobrevivint. Que la pau i la concòrdia ens són necessàries cada moment i en les activitats de cada dia és quelcom que tothom percep de manera molt clara, malgrat la intoxicació mediàtica que cerca la nostra complicitat i assentiment en època de guerra. Que la cooperació i les relacions humanes es construeixen sobre la pau és alguna cosa evident per a la majoria, malgrat l'atmosfera d'intranquil·lilitat que els mitjans de comunicació escampen per introduir-nos en la psicosi de guerra. Que realitzar projectes en la vida i construir la pau requereixen d'aquesta com a requisit, perquè sense ella no s'hi pot construir res, la qual cosa ens porta a deplorar la inclinació obsessiva per la violència i la guerra que exhibeixen de manera premonitòria i insistent els mitjans de comunicació. Construir la pau mitjançant la guerra no deixa de ser un contrasentit típic de la barroeria canalla dels defensors de la guerra; i aprofitar l'època de pau per organitzar-se i preparar-se per a la guerra és no sols inquietant sinó una davallada en tota regla a les profunditats de l'irracionalisme, la barbàrie i la deshumanització de l'home, d'alguns homes, si més no.

És molt enutjós, que un pensador ben antic, **Heràclit d'Efes**, declarés que "*La guerra és el pare de totes les coses*", i que la posteritat encara no hi haja trobat la clau per desarmar els qui, amb tot el seu poder de destrucció, encara li fan l'ullet al filòsof, cercant en ell una complicitat legitimadora per a les seues accions canallesques i prepotents.

Allò que cal fer per aconseguir la pau és preparar-nos per a la pau: no hi ha una altra sortida. Preparar-se per a la guerra no és la solució més assenyada per a propiciar la pau. En tot cas és la millor opció per anar a parar a la guerra. La guerra, però, no és cap fi; i és dubtós que siga un mitjà adient per aconseguir alguna cosa –si n'exceptuem la destrucció, la por, l'odi i el ressentiment-, i menys encara la pau.

La guerra no és, no pot ser la millor solució per superar els problemes, perquè abans d'ella és possible i cal, a més, emprar altres instruments propis de societats civilitzades i civilitzadores. En tot cas la guerra és un signe de por, de covardia, d'inutilitat, de fracàs, perquè qui la propicia no sap sortir de la situació de complicació, de feblesa i de retrocés en què l'esdevenir i la història l'ha col·locat. La guerra és un signe de cansament, de crisi, d'impotència. De decadència, en definitiva.

Els pobles no podem consentir que ningú segreste el llenguatge de la pau en benefici dels interessos de la guerra, ni recolzar els qui la defensen com a solució de les crisis, que sovint són les seues. La guerra sols és una sortida cap avant que no va enlloc, i una irresponsabilitat del qui la promou davant la història i la resta de la humanitat. No podem acceptar la guerra; menys encara que cap guerra siga feta en nom de la pau. No podem acceptar que cap home, militar, polític, funcionari o monarca utilitze aquest mot i, a més, espere aplaudiments quan s'impose el silenci hipòcrita, incapaç de reprovar els organitzadors de la Gran Violència. No podem acceptar que els responsables últims d'una societat utilitzen, en nom nostre, el mot "*pau*" per llençar-

se en braços dels qui, ebris de sang i enfollits per la victòria, confien en imposar la seua "pax", amb pretensió de vendre-la com un regal als pobles matxucats, exigint després el seu agraïment.

Tant de bo la guerra no dividesca els amics i aliats opositors d'aquesta solució com a sortida, perquè ella no té, precisament, el poder d'unir-los, sinó de separar-los. Hi ha els qui amb perspectiva de la història i de manera assenyada, a l'alçada de les circumstàncies històriques, veuen que les pèrdues són majors que els guanys, i comprenen que cap guany pot ser extret de la destrucció i la mort. Les vides humanes no poden ser reemplaçades amb res. De res val la victòria si aquesta s'ha fet sobre una pila de cadàvers. Tant de bo no estimem la guerra perquè ella és la mort que cerca el seu aliment als camps de batalla on s'hi descomponen els cadàvers i on sols els voltors i els animals de rapinya acudeixen a aquest festí. Maleïda l'hora de la hiena, perquè sols la seua rialla ens provoca indignació, repugnància i vòmit.

Que ningú no espere vida després de la guerra, perquè ella sols causarà dolor i desesperació entre els pobles que hauran vist desaparèixer familiars i companys escorxats com xais entre les runes dels edificis assolats pel foc dels seus "benefactors" enemics. Que ningú no espere solucions de la guerra, perquè no n'eixiran solucions, sinó tan sols morts, desolació i destrucció, com tantes vegades hem vist. Que ningú no espere cap reconstrucció com no siga la de nous cementiris, on s'acumularan milers i milers de morts, cadàvers d'homes, dones, ancians i nens. Que ningú no espere misericòrdia dels Senyors de la Guerra i del 19% que els recolza, perquè ja han decidit que volen construir la "pau" sobre els cossos amuntegats i esquarterats pel foc i la metralla. Les seues paraules no són paraules de sinceritat, i menteixen quan parlen al món de les seues bones intencions i els seus bons propòsits. El seu llenguatge expressa el contrari del que sempre han volgut fer creure. Diuen "democràcia", i volen dir govern d'uns pocs, no del poble. Diuen "defensa", i volen dir atac i destrucció dels altres passant per damunt de les lleis dels homes i de les nacions. Diuen "terrorisme", i mai admetran que el que ells fan contra altres pobles és la quintaessència del terror. Diuen "pau" i volen dir guerra, destrucció, morts i assassinats d'innocents que sols cercaven viure en l'esperança d'arribar a aconseguir un dia la dignitat, la pau i la justícia.

Caldria que no desgastaren aquesta paraula. La Pau és un aconseguint exquisit i fràgil de la humanitat i pertany, més que res, a aquells que moririen sota la iniquitat i les armes dels Senyors de la Guerra defensant la llibertat, la dignitat i la justícia. La Pau pertany als pobles, als homes i les dones, gent senzilla i corrent com nosaltres. Mai no als poderosos, als gàngsters i als assassins, els quals, des del poder, sempre l'han vista com un mitjà per aconseguir els seus obscurs interessos i cometre, si calia, les més abjectes accions. Aquests éssers, el Senyors de la Ignomínia, la Barbàrie i la Guerra, mai seran humans, sinó animals i feram, aus de pressa i monstres que s'alimenten dels homes, d'aquells als qui destrueixen i converteixen en carn de no res, perquè així ho han decidit ells, els Infrahomes, les Bèsties, els qui avorreixen la Pau, els qui no volen la Pau, els qui no estimen la Pau.

COL·LECTIU ALQUIBLA: S.Llàtzer, B.Hernandis, J.Anton. 14/I/MMIII